

2.3. Az ökológiai lábnyom

Egyre nyilvánvalóbbá válik, hogy az emberi környezethasználat jelenlegi mértéke nem fenntartható. Az ökológiai lábnyom (3. ábra) definíció szerint az a terület, ami fenntartható módon meg tudja termelni egy adott személy aktuális életviteléhez szükséges javakat, és számszerűsíti, hogy életmódunk mekkora hatással bír a természetre. Az ökológiai lábnyom megállapításához az emberi lét fenntartásához szükséges főbb tevékenységeket veszik számba (élelmiszerek termelése és előállítása, vízhasználat, fűtőanyag és áram előállítás, levegőhasználat, hulladékok kezelése stb.) és megbecsülik azok előállításához szükséges területigényt. Mértékegysége a globális hektár (gHa). Egy adott népesség ökológiai lábnyoma így az összes lakos által fogyasztott összes termék előállításához szükséges területtel lesz egyenlő (Wackernagel és Rees, 2001). Mérésével megbecsülhetők és egységesen mérhetők egy adott ország, térség vagy akár tevékenység környezetre ható igényei. Annak kifejezésére szolgál, hogy mennyire használjuk fel, illetve használjuk túl Földünk javait. Egy terület (pl. egy ország) képessége az erőforrások fenntartható megújítására szintén kifejezhető gHa-ban, ez a terület úgynevezett biokapacitása. Ha a terület népességének ökológiai lábnyoma nagyobb (gHa-ban mérve), mint a biokapacitása, az azt jelenti, hogy vagy nem fenntarthatóan bányászik a területével, hanem kizsákmányolva lepusztítja azt, vagy pedig, hogy a saját határain túlról importál javakat. Sajnos az egész Földre vetítve csak az első lehetőség áll fenn, márpedig az emberiség összesített ökológiai lábnyoma sajnos legalább másfélszeresével meghaladja manapság bolygónk biokapacitását. Összességében tehát nem élünk fenntarthatóan, hiszen csak egy Föld van.

3. ábra. Az ökológiai lábnyom sematikus ábrázolása